

Heimosuhteet lujemmiksi ja lähemmiksi!

Viimeisinä vuosikymmeninä on suomalaisten isänmaarakkaus ja kansallistunto voimakkaasti kehittynyt. Maan akateeminen nuoriso ja muu sivistyneistö ovat muodostaneet voimakkaita seuroja ja yhdistyksiä, ajaakseen suomalaisuuden etuja ja oikeuksia. Rinnan tämän kanssa on koetettu kiinnittää huomiota myöskin Venäjällä asuvien Suomen heimojen, karjalaisten ja inkeriläisten kansallisiin pyrkimyksiin.

Suomen vapaussodan jälkeisinä vuosina oli heimoasian ajaminen pääohjelmana heimojärjestöillä. Monia keinoja käyttäen ryhdyttiin tekemään tunnetuksi heimoasiaa. Sittemmin maahan saapunutta pakolaisnuorisoa johdettiin opintielle, josta me pakolaiset olemme suuressa kiitollisuuden velassa. Etenkin sivistyneistö osoitti suurta huomiota heimoasiaa kohtaan. Levittämällä kirjallisuutta ja m. m. perustamalla n. s. Karjala-Seuroja saatiin yhä enemmän Karjalan ja Inkerin asiaa tunnetuksi. Ja niin ne epäluulot ja erimielisyydet, joita varhaisimpina aikoina oli vallinnut rajan tällä ja toisella puolella asuvain heimoisten välillä, alkoivat vähitellen häipyä. Valveutuneimmat karjalaiset tulivat tietoisiksi siitä, että me kaikki kuulumme samaan heimoon ja että meillä on sama menneisyys ja sama tulevaisuuskin. Näin oli ja on asianlaita valveutuneimmissa kansanaineksissa, mutta valistumattomampi osa kansaa, niin täällä Suomessa kuin rajantakaisessa Karjalassa, on vielä varsin tietämätöntä monista heimoasian velvoituksista. Suomessakin on vielä suuri joukko kansalaisia, jotka eivät tiedä, mitä karjalaiset tai inkeriläiset edes ovat, mitä kieltä puhuvat, mihin heimoon tai kansallisuuteen he kuuluvat j. n. e. Useat ovat kyllä kuulleet ja nähneetkin, että täällä Suomessa on kulljeskellut karjalaisia laukunkantajina, mutta heillekin he ovat antaneet reppuryssä-nimen.

Mistä tämä tietämättömyys sitten johtuu?

Runolaulajapatsaita.

Tämän kesän ajalla ryhtyy Karjalan Sivistysseura pystyttämään hautapatsaita karjalaisten runolaulajain haudoille. Luonnollisesti tulevat nykyisissä oloissa kysymykseen vain suomenkarjalaisten runolaulajain hautausmaat, joiden tilasta seura hankettaan varten on tehnyt tiedusteluja.

Tänä kesänä aiotaan pystyttää muistomerkit neljälle suistamolaiselle runolaulajalle ja sen ohella yhdelle kanteleensoittajalle — toiset saaden yksityisen ja toiset yhteiskiven — ja seuraavina kesinä kohdistetaan huomio muihin, lähinnä Ilomantsin alueella oleviin hautapaikkoihin.

Patsaiden pystyttämisen yhteydessä pidetään pienet paljastustilaisuudet.

Yhtenä syynä mielestäni on heimo-opetuksen puutteellisuus maan oppilaitoksissa, niin alemmissa kuin ylemmissäkin. Opiskellessani seminaarissa neljän vuoden aikana olen monta kertaa miettinyt tätä asiaa. Sellaisten aineiden yhteydessä kuin historian, maantieteen ja ehkä muidenkin aineiden yhteydessä sopisi aivan hyvin hetkeksi pysähtyä tarkastamaan heimo-oloja, mutta usein tämä asia sivuutetaan verrattain vähällä. Käytännössä olevissa oppikirjoissa on siksi vähän näistä asioista, että oppilaat itse, vaikka haluavatkin, eivät saa kovinkaan valaisevaa kuvaa asiasta.

Joku aika sitten hallituksessa esillä ollut asia, heimo-opetuksen ottaminen oppikoulujen ja seminaarien opetusohjelmaan, on saanut hylkäävän päätöksen. Päätös on herättänyt suurta paheksumista heimoasiaa harrastavien keskuudessa ja yleinen toivo lienee, että tämä tärkeä asia ei jää tähän.

Seminaarien Karjala-Seurain jäsenet opettajina ollessaan varmasti muistavat kiinnittää huomiota asiaan. Heidän käsiensä kauttahan tulee pääsemään satoja Suomen nuorukaisia ja neitosia kansalle läheisesti ja välittömästi puhumaan. Useilta oppilastovereiltani olen saanut kuulla, mitenkä monet heidän opettajansa ovat varhain osanneet kiinnittää heidän nuorta mieltänsä tähän tärkeään asiaan. Jos näin vastaisuudessa tekevät kaikki opettajat, tulevat heimosuhteet toisin verroin vahvistumaan, yhteisymmärrys ja sukusiteet lujittumaan. Samoin on mielestäni tehtävä ylempienkin oppilaitosten opettajien.

Tällä tavoin voimme mielestäni saada parhaiten ehkäistyksi niiden rikkirepivien voimain työn, jotka kauvan ovat juuriamme kalvaneet. Unelmoitu Suur-Suomi tulee yhä lähemmäksi toteutumistaan.

Vilho Timonen.

— **Rajaseutuyhdistyksen Karjalaa koskevia julkaisuja.** Suomen Rajaseutuyhdistyksen aikakauskirja "Rajaseutu" on, tehdäkseen maan rajaseutuja tunnetuksi, ryhtynyt julkaisemaan erikoisnumeroita rajaseutualueista. Ensimmäisenä näistä on ilmestynyt Karjalan Kannaksen erikoisnumero noin 100 sivun laajuisena. Tämä monipuolisesti Kannasta ja sen oloja käsittelevä julkaisu sisältää lukuisia tietoainesta ja ajanesittelyjä sisältäviä kirjoituksia laajalta alueilta tuntevalta kirjoittajajoukolta. Kuvia on julkaisussa myös runsaasti. Julkaisu maksaa 10 mk. ja on julkaisijalta saatavissa.

Arvo Viklund, Siniristolippume. Lipukäsittelyn selvittelyä ja historiikkia sekä lipunkäytön ohjeita. Runsaasti kuvitettu; hinta 24 mk. — Otavan kustannuksella.

Hilja Valtonen, Älä nuolaise ennenkuin tipahtaa. Uusi romaani, joka tuo esiin uuden puolen Hilja Valtosen kirjailijakyvystä. Hinta 24 mk., sid. 34 mk. — Otavan kustannuksella.

Edwin C. Hill, Villin lännen valloitus Romaani, esitetty elokuvanakin. Hinta 28 mk., sid. 38 mk. — Otavan kustannuksella.